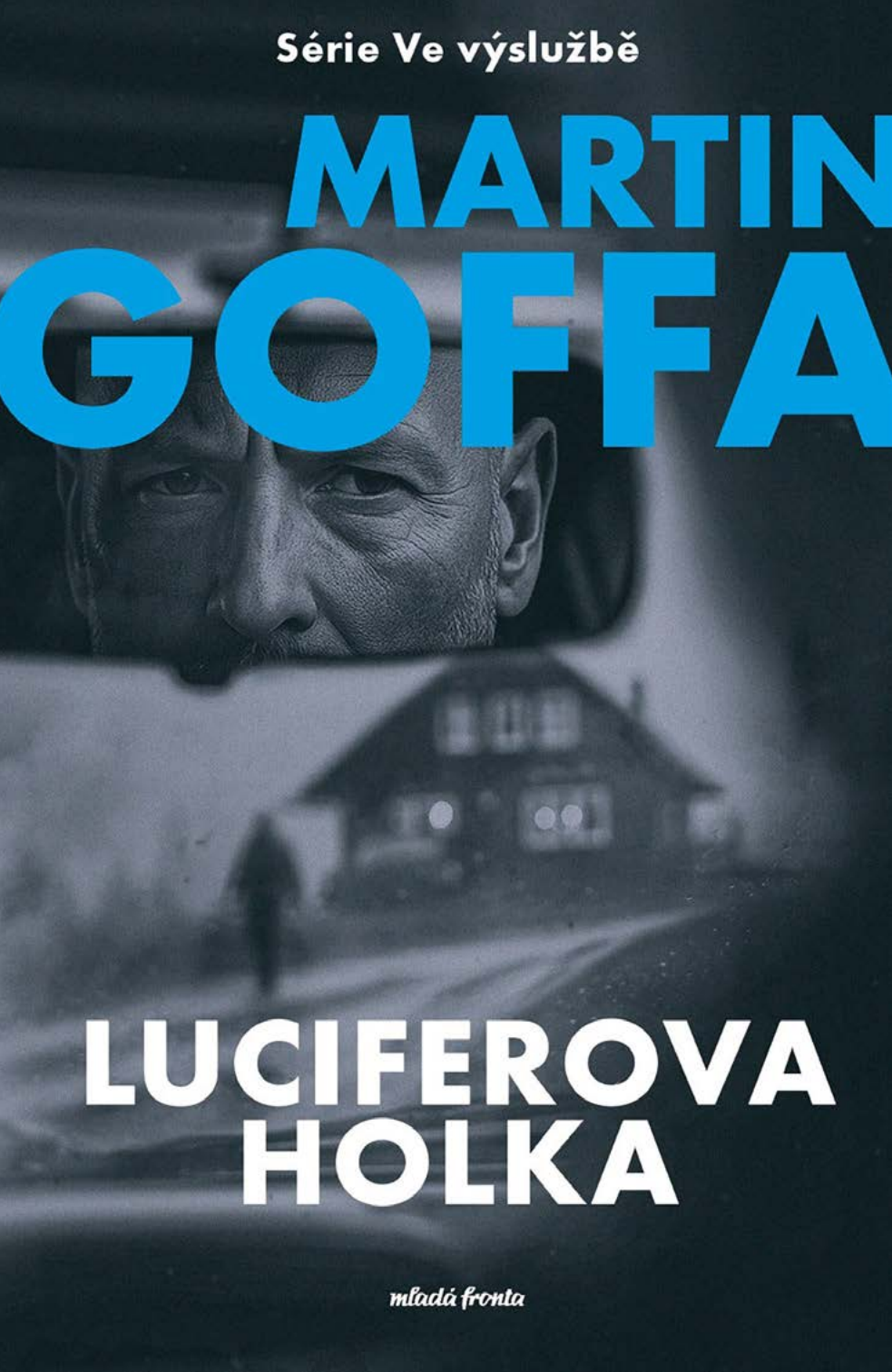

Série Ve výslužbě

MARTIN GOFFA

LUCIFEROVA HOLKA

mladá fronta

Ve výslužbě Luciferova holka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Martin Goffa

Ve výslužbě - Luciferova holka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**MARTIN
GOFFA**

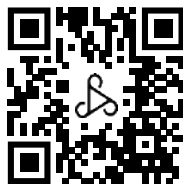
**LUCIFEROVA
HOLKA**

mladá fronta

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Martin Goffa, 2026
Cover design © Lukáš Vodrážka, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-204-6536-8
ISBN e-knihy 978-80-204-6624-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-204-6625-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-204-6537-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

PROLOG

Slunce se schovávalo za kopec a v jeho posledních paprscích vypadal ten dům jako nějaká tvrz, která přitahuje pohledy, ale zároveň do ní člověku cosi brání vstoupit. Pár desítek čtverečních metrů pozemku na okraji malebné vesnice, ještě před několika měsíci součást okolního společenství, teď skoro sídlo vyděděnců. Změny k horšímu obecně přicházejí s větší razancí než ty pozitivní, proto jsou také viditelnější a tím i znepokojivější.

Arno ten dům pozoroval a cítil přitom chvění kolem žaludku. Jeho rozpoložení jako by se přeneslo i na strakatého psa, který se mu držel u nohy, ačkoli jindy by nejspíš pobíhal okolo a všechno radostně očichával. Teď ale jako by i zvíře nějakým šestým smyslem vnímalo tíseň, rozlézající se z té unavené a temné budovy do všech směrů.

„Jen klid, Andy,“ zamumlal Arno, sehnul se a podrbal ho za krkem. Pes k němu zvedl čenich a podíval se na pána velkýma hnědýma očima. Jako by mu chtěl položit otázku, na kterou snad bude znát odpověď.

Jenže Arno ji neznal. Sám ani nechápal, co se to v blízkém sousedství děje, a především jak to mohlo zajít až tak daleko.

Zároveň ale netušil, co mohl kdokoli ze vsi udělat jinak. Ten dům byl pomníkem omezených možností a pravomocí, mentem toho, jak se věci také někdy můžou vyvinout.

„Zkusíme znova cinknout,“ řekl muž psovi a vykročil k brance. Ale už když natahoval ruku k plastovému tlačítku beze jména, jako by věděl, že to bude zbytečné. Zvonil už o den dříve a dokonce jednou ještě předtím, ale pokaždé bez výsledku.

Zaslechl podivné zachrčení, jako by zvonek uvnitř domu trpěl nějakou nemocí. Andy nastražil uši a zakňučel, skoro to vypadalo, že chce ten unavený zvuk nějak podpořit.

Dům byl starý asi padesát let, stejně jako ten, ve kterém bydlel Arno. Tenhle ale měl kromě přízemí i dvě místnosti v patře, přičemž na jednu z nich si Arno dobře pamatoval. Pokoj Lídy Bartošové, jeho první lásky. Bylo jim čtrnáct, když opatrně poznávali, jaké to je, někoho se dotýkat, cítit se s ním na obláčku a taky se o něj trochu bát. O rok později už oba randili s někým jiným, ale na některé věci se nezapomíná.

Teď koukal na vikýř, za jehož okny se to všechno kdysi dávno dělo. Lída byla už roky mrtvá, zemřela při vlakovém neštěstí jen chvíli po svých dvacetinách, neměla ještě ani manžela, natož děti.

Druhý z pokojů v patře obýval její o devět let starší bratr Jindřich, ze kterého měl Arno vždycky trochu strach. Přesněji z toho, že Jindra přes zeď slyší, co si s Lídou povídají a jak se k sobě mají. Devítiletou spáru mezi sourozenci krátce vyplňoval ještě jeden bratr, ten ovšem zemřel na srdeční vadu jako batole. V rodině Bartošových se o téhle ráně osudu nemluvalo, dokonce si nikdo z vesnice už ani nepamatoval, jak se to dítě jmenovalo.

O desítky let později měl Arno holou hlavu, šedivé vousy a u nohy psa. Jak to vypadalo nahoře v pokojích, to netušil, ale okenice ve vikýři byly neprodyšně uzavřené a nejvíc ze všeho vypadaly jako součást vězení. Kolem stavení se táhl drátěný plot, většinou rezavý a zprohýbaný. Sloupky byly natřené před

rokem či dvěma, díry v pletivu vyspravené smyčkami, ale lépe si majitel domu s opravami už neporadil. Jindřichu Bartošovi, staršímu sourozenci Arnovy první lásky, bylo sedmdesát, a ve svém věku se o celý dům už nedokázal postarat.

„Jindro!“

Arno znovu zazvonil, ale tentokrát navíc na starého přítele i zavolal. Zdálo se, že opět bezvýsledně, ovšem pak si přece jen něčeho všiml. Někdo za oknem odhrnul kousek záclony.

„Jindro? Anebo jsi to ty, mladej?! Vždyť tě vidím, tak vylez!“

Několik dlouhých vteřin se nic nedělo, ale pak se přece jen okno otevřelo. Muž uvnitř stál ve stínu, ovšem bylo poznat, že nejde o Bartoše.

„Co chcete?!“

Arno se ušklíbl. Co asi tak může chtít?

„Mluvit s dědou, zavolej mi ho.“

„Není doma!“

Štěkavý a nabroušený hlas pokaždé zazněl jako plivnutí. Do-
létl sotva za branku, kde si měl návštěvník strohé sdělení přebrat.

„Není doma? A kde teda je? V hospodě nesedí, tam jsem teď
byl, a obchod je už zavřený.“

„Říkám, že není doma! Nevím, kam šel, nestarám se!“

To, že se nestaráš, by viděl i slepý, pomyslel si Arno při po-
hledu na dům.

„Tak mu vyříd, že ho tady hledal Milota. Ať se za mnou za-
staví.“

Muž za oknem něco zavrčel a pak ho hlučně zabouchl. Ozvalo
se drnčení skla, ale tentokrát se ještě udrželo v rámu.

„Pojď, pse,“ zamumlal vousáč ke zvířeti. „Pojď, než mi bouch-
nou saze.“

Ještě naposled se podíval k domu, ze kterého vycházelo jakési
podivné chvění, ale pak vyrazil k ulici. Po několika desítkách
kroků se dostal k předzahrádce sousedního domku. Byla pečlivě

udržovaná a záhony květin s cestičkou z kamenů tvořily oku lahodící kompozici. Jaký protiklad ke dvoru, u kterého před chvílí zvonil.

„Čau Arno.“

Někdo na chodníku ho pozdravil, ale vousáč měl plnou hlavu myšlenek a odpověděl sotva na půl úst.

„Ahoj.“

Se psem u nohy se ploužil do vesnice a snažil se rozpomenout, kdy Jindru vlastně viděl naposled. Kdy přesně a při jaké příležitosti.

Promnul si tvář a skoro neznatelně zatřásl hlavou. Vzpomínám to někdy pomůže.

„Nezdržuj, Andy!“

Pes někde něco očichával a probíral se vzkazy, které mu zanechali ostatní příslušníci jeho druhu. Vypadalo to, že je ve své činnosti daleko úspěšnější, než Arno v té své.

„Tak sakra Andy!“

Zvíře okamžitě udělalo čelem vzad a popoběhlo. To zabarvení hlasu už znalo, pán se začínal zlobit, což obvykle znamenalo zbytek dne bez pamlsků. Něco takového za chvíli čichání nestojí.

1.

Z pravé strany Arno uslyšel vzdychnutí, z pod postele potom tichý chrapot.

Po pravici mu ležela Marta a zavzdychala nejspíš proto, že se jí něco zdálo. Dole se rozvaloval pes, jehož chrápání bylo známkou hlubokého spánku. Arno vlastně nechápal, že nějaké zvíře může usnout tak tvrdě, vždyť Andy byl po matce lovecký pes a měl by mít ostražitost a lehký spánek v krvi. Vypadalo to, že převládly geny jeho otce, ať už to byl kdokoli, nejspíš ale nějaký povaleč a pobuda.

Marta i pes tedy spali a jediný Arno uprostřed noci bděl a koukal do stropu. Nejradši by si vzal prášky, ale to by musel vstát z postele a přitom by vzbudil tyhle zbývající dva členy domácnosti. Ačkoli jeden z nich jím zatím byl jen tak napůl.

Marta měla stále svůj byt v Hradci, nedaleko policejního baráku, kde úřadovala. Do Lhoty ovšem přijížděla čím dál častěji. Z víkendových návštěv se vyklubal plnohodnotný vztah se vším všudy a nakonec v Arnově malém domku trávila většinu nocí v týdnu. Samozřejmě to obnášelo cestování, ale možnost pořádně se vyspat na čerstvém vzduchu a v tichu vesnice jí dobu za

volantem vrchovatou měrou kompenzovala. Ve městě zůstávala, když pracovala do pozdních hodin, anebo když na nějakou akci vyjížděla časně ráno. Všechny ostatní noci ale trávila ve Lhotě.

Arno zatím fungoval jako muž v domácnosti. Staral se o domek a každý den vařil, aby si s Martou mohli dát společnou večeři. Když nepřijela, prostě si její porci schoval na oběd příštího dne. Tahle verze jejich životů vypadala jako dokonalá symbióza. Jen někdy se Arno ale zamyslel nad tím, jak to bude dál. Bylo mu přes šedesát, zatímco Martě o patnáct let méně. Zatím ještě zvládal být jí plnohodnotným partnerem v naprosté většině činností od procházek, přes práci na zahradě až po aktivity intimního charakteru, ovšem uvědomoval si, že to pro něj bude rok od roku těžší. Ne že by Marta v tomhle směru cokoli naznačovala, dokonce byl Arno přesvědčený o tom, že ji nic takového snad ani nenapadlo. Jenže jemu se podobné myšlenky draly na mysl čím dál častěji, a možná i proto teď nemohl spát.

Nakonec se z postele přece jen zvedl a šel zapít prášek. Marta se nevzbudila, pes kupodivu ano, ovšem jen pána zkontroloval pohledem a hned zase položil hlavu zpět na svou deku. Už si na jeho noční courání do kuchyně nebo na záchod zvykl.

Arno si napustil sklenici vody a několika doušky spláchl malou bílou tabletu. Znamenalo to, že až se ráno bude Marta vypravovat do práce, on bude nejspíš ještě v limbu. To ovšem nevadilo, měli za sebou skvělý víkend s výšlapem po okolí a nedělním obědem v nedalekém penzionu. Když se večer vrátili, všichni tři byli unavení a zívali, dokonce i pes. Jenže teď si i přesto musel ke spánku pomoci chemií, což ho deptalo.

Potichu se vrátil do postele, na které měsíční světlo vykreslovalo ženskou siluetu. Marta namísto noční košile používala obrovské bílé tričko s nápisem Boston University. Kdysi jí ho jako dárek přivezla z výletu do Spojených států její dcera, když ovšem předtím na obalu přehlédla označení velikosti. Teď Arno tiše

pozoroval ženu, která mu do života vstoupila až poté, co odešel na odpočinek. V Hradci měli přitom své kanceláře jen pár stovek metrů od sebe, ovšem nikdy se ani neviděli. Marta ho znala aspoň z doslechu, protože patřil mezi místní detektivní legendy, zatímco ona byla řadová policistka z oddělení pátrání. Paradoxně se poprvé setkali až ve chvíli, kdy Arno v práci skončil a odstěhoval se do Lhoty. Ona hledala pohřešovanou dívku z jeho ulice a zbytek vyplynul už tak nějak sám od sebe.

Zvláštní, jak se život někdy zamotá. Mohli se potkat daleko dřív, co k tomu scházelo? Ale možná se to stalo ve správný čas, když Marta konečně vyřešila peripetie předchozího vztahu. Nejspíš je tedy teď všechno tak, jak to má být.

Andy začal ze spánku hrabat nohama. Dělal to často, ve snu zřejmě honil kořist anebo před někým utíkal. Arno se po každé divil, že psa ty rychlé pohyby nevzbudí. Nestalo se to ani teď a za okamžik už zvíře leželo zase klidně a pochruřovalo.

Trvalo ještě pár desítek minut, než se po tabletě začal cítit malátný a několikrát zhluboka zív. Poslední pohled k displeji budíku mu řekl, že je skoro půl třetí. Marta obvykle vstávala v šest a bylo jasné, že on v tu dobu naopak bude spát asi nejtvrději.

Kupodivu se mu ve zbytku noci nezdál žádný sen, což mu připadlo zvláštní. Obvykle se po práscích na spaní propadne do fantaskního světa, případně se mu zjevují dávno zapomenuté útržky ze života, ovšem tentokrát se nic takového nedělo. Když se probudil, byla Marta skutečně už pryč. Na stole nechala vzkaz, ve kterém připomínala, že večer nejspíš nepřijede. Během víkendu se zmínila, že mají v práci nějakou akci, která se určitě protáhne.

„Pojď na dvůr, pse,“ zamumlal Arno, když se kolem osmé konečně dostal z postele a se zívnutím se protáhl. Andy zakňučel, ale kupodivu se ke dveřím nijak nehnal. Marta ho nejspíš vyvenčila už brzy ráno.

Arno ze zápraží zkontroloval pohledem dvůr. Nemohl se přitom vyhnout srovnání s tím, jak to místo vypadalo, když se do domku přistěhoval. Z vysokého plevelu tehdy čněly pozůstatky ohrady pro slepice, zbytky králikárny a další polorozpadlé konstrukce. Tu scénérii navíc rámoval poničený plot, který bylo potřeba opravit ze všeho nejdřív, což se ale neobešlo bez aspoň pasivní asistence sousedů. S Vildou nalevo problém nebyl, s Arnem spolu seděli v lavici už na základní škole a dokázali si vyhovět ve všem. Zato starý mrzout Hanák na druhé straně se ukázal jako tvrdý oříšek. Už od chvíle, kdy se Arno přistěhoval, s ním nebyla řeč. Nezbylo, než mu oplácet stejnou mincí, což překvapivě vedlo k tomu, že dědek začal Arna respektovat. Asi po roce se jejich vztah konečně dostal na takovou úroveň, že si při setkání aspoň navzájem popřejí *dobry den*. Možná to dokonce myslí i upřímně.

Stejně jako dvůr, musel Arno opravit i domek. Pochopitelně začal střechou, po ní přišla na řadu koupelna a rozvody elektřiny. Ze zpustlého stavení vytvořil domov, kde chtěl v poklidu strávit posledních patnáct či dvacet let, které mu ještě zbývaly. Andy a hlavně Marta byli nad plán, popravdě ale až oni vdechli tomu místu život.

„Musíme do krámu, čokle,“ informoval Arno psa a šel se umýt a vypravit. Kdyby uměl Andy přikývnout, udělal by to, protože cesta do obchodu obvykle znamenala nákup nějakých pamlsků. Aspoň tedy souhlasně zakňučel a vyrazil ke vchodovým dveřím.

Pozdně zářijové slunce vykreslovalo cestou stíny muže a psa na chodník. Babí léto udeřilo s plnou silou, z čehož měl Arno pochopitelnou radost. Podzimní plískanice nesnášel, zimu přímo nenáviděl. Už víckrát ho napadlo, že má v genech možná nějakého jižanského předka. Hádal, že jeho příjmení Milota má nějaký význam v chorvatštině nebo některém z jihoslovanských

jazyků. Otec a matka byli ovšem našinci, a pokud věděl, tak jeho dědové, báby, pradědové i prabáby také. Že by některá z žen jejich rodu prožila tajný románek s nějakým horkokrevným cizincem? O tom pochyboval, ačkoli život ho naučil, že vyloučeno není nikdy nic.

Se psem u nohy se pomalu vlekl ulicí. Andyho měl na vodítku, bylo to bezpečnější. Ne snad kvůli autům, která tamtudy prakticky nejezdila, ale občas je minul někdo na kole, a to ve zvířeti pokaždé probudilo pud lovce. Měl snahu cyklisty pronásledovat a skákat na ně, což mohlo mít nepříjemnou dohru. Náhubkem ho ale Arno netrápil, a když se při procházkách dostali za poslední domy vesnice, pustil psa na volno. Občasné sprinty za zajíci Andymu prospívaly, a dost možná honil ušáky i ve snech, když tak vehementně hrabal nohama.

Blížili se k návsi s parčíkem a za několika stromy Arno uviděl výlohu jediné prodejny ve Lhotě. Její sortiment nebyl nijak rozsáhlý, ovšem to ani být nemusel, protože větší nákupy si stejně všichni obstarávali v Hradci.

Na kraji parčíku Andy najednou zpozorněl, zastavil se a zavřel. Něco takového dělal jen výjimečně.

„Co se děje, pse?“

Ale zvíře jako by hlas pána ani nevnímalo. Jen se dál jaksi neurčitě ošívalo a vrčelo do okolí.

Tohle nebylo jen tak.

2.

Blížil se k nim nějaký muž a rozčileně kroutil hlavou.

„Jestli jdeš do krámu, Arno, tak se rovnou otoč. Dana před chvílí zavřela.“

„Zavřela? A proč? Je nemocná?“

„Nějaký magor se tam oháněl puškou.“

Arno sraštil obočí. „Puškou?!“

„Myslím takovou tou do dlaně... Prostě bouchačkou. Daně se nic nestalo, ale nejspíš to potřebuje rozdýchat.“

Arnův pohled protnul parčík a zastavil se na prosklených dveřích prodejny. Za nimi spíš tušil než viděl tmavovlasou ženu, která v obchodě trávila skoro víc času než doma. I když jí krámkem moc vynášet nemohl, stejně pro ni byl prací na plný úvazek.

„Zkusím s ní promluvit,“ řekl. „Nevíš, jestli volala policajty?“

„Netuším. Ale nejspíš ne, prý to ani nebyla opravdová zbraň, jen atrapa. Musíš se zeptat jí. Tak čau.“

„Žádný čau, počkej! Co byl ten chlap zač?“

„Nemám šajn. Každopádně je pryč. Už fakt musím, ahoj.“

Muž se pokývnutím hlavy rozloučil a vyrazil křížem přes náves. Arno poté prošel parčíkem, aby o chvíli později klepl na

výlohu. Žena uvnitř sebou nejdřív trhla, ale když uviděla známou tvář, vydala se ke dveřím a odemkla je.

„Ahoj, strejdo,“ zamumlala a pustila Arna dovnitř. Ten si ani neuvědomil, že s sebou vzal i psa, kterého obvykle nechává přivázaného k zábradlí u schodů.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se, jen co za nimi Dana zase otočila klíčem. „Prý tu někdo vyváděl... Co přesně se stalo?“

Přikývla a pak si promnula čelo.

„Jo, jsem v pořádku. Jeden vůl si tady začal hrát na gangstera nebo co, před chvílí jsem ho vyrazila. Vytáhl pistoli, něco vykřikoval a pak dokonce vystřelil támhle do zdi.“

„Vystřelil?!“

Žena ukázala bradou ke stěně, kde Arno ale ani při nejlepším vůli neviděl nic než sotva znatelný důlek ve výšce očí.

„Nakonec to byla jen kuličkovka, jenže to jsem nemohla vědět, vypadala jako pravá. Klepala jsem se jako ratlík. Když vypadl, hned jsem zavřela. Potřebuju se uklidnit. Nejradši bych se tady na to vybodla.“ Reznovaně mávla rukou.

„Kdo to byl, Dano? Znáš ho?“

„Mladší chlap, tak pětadvacet. Vysoký, hubený... Delší reza-vý vlasy. Byl tady už v sobotu se starým Bartošem.“

„Myslíš s Jindrou Bartošem ze samoty?“

„Jo, s ním. Už tehdy mi připadal divný, koukal jako kdyby...“ Odmlčela se. Možná netušila, co dál říct.

„Jako kdyby co?“

„Nevím. Nejspíš jako kdyby to neměl v hlavě v pořádku.“

Tohle sdělení bylo až příliš neurčité, tím ale znepokojivější. Arno se podrbl na pleši a pak se na Danu podíval.

„Vidělas ho tu někdy dřív? Myslím ještě před sobotou.“

„Nikdy. Takovýho exota bych si zapamatovala.“

„No a s tím Jindrou se normálně bavil?“

Žena pokrčila rameny a jaksi bezradně rozložila rukama.

„Ani nevím. Prostě přišli spolu, starej spíš nakupoval a mladej čuměl. Musel by ses zeptat Bartoše, co spolu mají.“

„A dnes? Proč tak vyváděl?“

„Přišel, motal se mezi regálama, občas vzal něco do ruky, ale když zjistil, že na něj koukám, tak to zase vrátil. Akorát že to pokaždý položil, kam ho napadlo. Když to udělal už asi popátý, tak jsem ho napomenula. Začal se šklebit a mít blbý poznámky, no a pak vytáhnul tu černou pistoli. Začal hulákat něco o zkáze světa, já se zatím klepala za kasou a přemýšlela, jestli mám volat policajty nebo ho radši nedráždit. Potom namířil na zeď, já už si radši zacpala uši, ale nakonec to jen fluslo a vylítla kulička.“

„Ach jo...“

„Vypadalo to, že chce vystřelit ještě do stropu, potom začal mířit na různý zboží, ale nakonec se sebral a vypadl. Ve dveřích se minul s Matějem Kubinou, ale toho jsem vyhnala, že se potřebuju uklidnit.“

„Matěje jsem před chvílí potkal,“ odvětil Arno. „Řekl mi, že se tu něco dělo, tak jsem se přišel zeptat.“

„Já myslela, že jdeš nakupovat.“

„To jsem samozřejmě chtěl. Poslyš, nechceš přece jen zavolat hlídku? Čistě ať je o tomhle nějaký záznam, kdyby se to třeba někdy opakovalo. Ne že bych ti to přál.“

Už potřetí během chvíle pokrčila Dana rameny. Vypadalo to, že by na ten nepříjemný zážitek nejradši zapomněla.

„Nevím, jak by se jim líbilo, táhnout se sem bůhví odkud kvůli ničemu. Snad už bude klid.“

„Jen aby.“

Vyrušilo je drnčení dveří, které se někdo snažil otevřít. Arno se podíval na Danu, ta jen unaveně zatřásla hlavou a poté se natáhla ke klíči. Nemůže mít přece zavřeno celý den a nikdo jiný ji za kasou nevystřídá.

Dovnitř vešly dvě starší ženy s taškami na kolečkách.

„Co tady spolu kujete? Jestli rušíme, tak pardon!“ začaly se naoko omlouvat.

Dana Arnovi gestem naznačila, ať se před nimi o incidentu nezmiňuje. Ty dvě by ji svými otázkami ugrilovaly a samozřejmě by všechno ještě nafoukly a roznesly po vesnici. Namísto dvou zvědavých bab by jich pak mohla čekat plný obchod.

Arno odvedl psa ven, přivázal ho k zábradlí a pak se vrátil mezi regály. Mlčky pokládá zboží do košíku a občas přitom koukl na Danu. Krájela salám, zatímco jedna z žen jí něco říkala a druhá přizvukovala. Když pak přišel někdo další, vypadalo to, že pondělí nakonec pojede v obvyklých kolejkách.

U pokladny Arno zaplatil a Daně přitom řekl, že kdyby ještě k něčemu podobnému došlo, ať to řeší s policií. Anebo ať dá vědět aspoň jemu.

„Já doufám, že to tímhle skončilo, strejdo. Ale díky za péči. Tak ahoj.“

Dál už věc nerozebírali, Arno se rozloučil a pak s batohem na zádech vyšel ven z prodejny. Zastavil se na schůdcích a rozhlédl se po okolí. Ani v parčíku, ani na návsi ale neviděl nic, kvůli čemu by se měl znepokojovat. Dokonce i Andy jen tak ležel a jeho předchozí ostražitost a nervozita jako by se rozplynuly. Odvázal ho, vydali se mezi břízy a o několik chvil později se dostali do své ulice.

„Uděláme si kafe, pse?“

Arno začal v posledních měsících v životosprávě trochu hřešit. Už nepil jen jednu kávu týdně, ale dopřál si ji obden. Ve srovnání s lety v policejní službě, kdy si s prvním šálkem k snídani rovnou zapálil cigaretu a během dne totéž ještě několikrát zopakoval, žil teď i přesto vzorně. Cigarety dávno zrušil, ale kávé neodolal. Ovšem nepřeháněl to s ní, protože už jednou měl namále. Byl by nerad, kdyby ho doktoři museli zase zachraňovat.

S kouřícím hrníčkem se posadil na lavičku na dvoře a pozoroval Andyho, který se umanutě zabýval šmejděním ve všech koutech a jejich očicháváním. Znovu si uvědomil, že přesně takhle si představoval důchod. Jenom nečekal, že do něj půjde už v šedesáti a za okolností, které si nevybral.

Teď už by ale neměnil. Všechno se zřejmě stalo tak, jak se to stát mělo a muselo.

3.

K obědu si udělal jen vajíčka a k nim si vzal čerstvé pečivo.

Odpoledne se chystal shrabat pár kupiček listí, které opadalo minulý týden při bouřce, ale nakonec změnil plány. Z garáže vyvezl kolo, na což Andy reagoval nevrlým poštěkáváním. Věděl, že tentokrát jeho pán někam vyrazí bez něj.

Arno šlápl do pedálů a vyjel směrem k návsi, za ní pak odbočil do klikaté ulice, která vedla ven z vesnice a končila kousek od lesíka. U posledních domů se asfaltka přeměnila na silnici z panelů, načež pokračovala ještě pár desítek metrů až ke stavení obehnanému drátěným plotem. Odnepaměti se tam tomu říkalo *na samotě*.

Na panelech to začalo drncat, ale naštěstí po nich jel Arno jen kousek. Blížil se k plotu s brankou a už z dálky viděl postavu s rýčem. Hubený starý muž v pracovním oblečení lamentoval u hromádek čerstvě vyhrabané hlíny v trávníku. Když si všiml, že se blíží někdo na kole, přišel k brance a čekal.

„Čau, mladej,“ oslovil šedesátiletého Arna, který z toho kola sesedl.

„Těbůh, Jindro. Co děláš?“

Arno opřel kolo o plot, prošel brankou za pánem domu a potřásl si rukou.

„Co dělám? Hádej... Už týden honím krtka, ale ta malá svině se ani neukáže. Co ty? Potřebuješ něco?“

Panelovka končila za domem, dál už vedla jen polní cesta, tudíž bylo zřejmé, že Arno jen tak neprojíždí.

„Vlastně jo, Jindro, potřebuju se na něco zeptat.“ Při těch slovech sjel pohledem patrový domek s vikýřem. Stavení mělo svá léta, ale bylo udržované, jak to jen majitel dokázal.

„Tak se ptej.“ Muž odložil rýč, utřel si dlaně do kalhot a od sloupku vedle branky zvedl rozpitou lahev. „Dáš si jedno? Přinesu ti.“

„Ani ne, ale díky.“

Arno počkal, až se Bartoš napije. Ten do sebe obrátil zbytek piva a pak si utřel mokré rty.

„Tak co je?“

„Dana z obchodu říkala, žeš u ní v sobotu nakupoval.“

Muž na něj koukal s otazníkem v očích.

„Jo, jako každou sobotu, co tam ten krám stojí. Zapomněl jsem zaplatit, nebo mi něco blbě spočítala?“

„Nic takovýho. Jen se zmínila, že tam s tebou byl nějaký mladší chlap. Myslím fakt mladší, ne jako já.“

Oba se té poznámce zasmáli, dávno se smířili s faktem, že čas je skutečně relativní a v každém věku plyne jinak.

„Jo, byl tam se mnou vnuk.“

„Vnuk? Ani jsem nevěděl, že nějakýho máš.“

„Je z Prahy. Přijel na pár dní. Naposled tu byl, když mu ještě teklo mlíko po bradě, nemůžeš si ho pamatovat.“

Arno stále ještě doháněl desítky let, kdy žil v Hradci a do Lhoty jezdil za rodiči jen občas. Pochopitelně ztratil přehled o rodinných vazbách, znal jen své vrstevníky a pár klíčových osob jako faráře, hospodského, lidi z úřadu a podobně. Když

se před půldruhým rokem natrvalo vrátil, začal všechny teprve poznávat. O muži, se kterým teď mluvil na jeho zahradě, věděl samozřejmě to, že je už roky vdovec. Ale nevzpomínal si, jestli má nějaké děti, případně kolik.

„Aha, takže vnuk,“ zamumlal.

Dědek se na svého návštěvníka zadíval. Na tónu té poznámky se mu něco nezdálo.

„Proč se na něj vůbec ptáš?“

Arno se podrbl ve vousech a v duchu formuloval další věty.

„Dnes dopoledne byl v obchodě a trochu Danu vylekal. Vlastně trochu víc. Začal se tam ohánět pistolí a něco vykřikovat... Naštěstí to byla kuličkovka, jenže to Dana samozřejmě nemohla vědět.“

„Panebože...“ Muž vydechl a na tváři se mu rozhostil překvapený a zároveň nešťastný výraz. „Je ta holka v pořádku?“

Čtyřicetiletá Dana pro něj byla samozřejmě *holka*, znal ji od narození.

„Jo,“ přitakal Arno, „je v pořádku, ale musela to rozdýchat. Měl bys vnukovi nějak vysvětlit, že na takový vtipy tady nejsme zvědaví. A jestli to vtip nebyl, tak tím spíš by si měl podobný věci odpustit.“

Starý muž mlčel. Kolem úzkých rtů se mu táhly vrásky a nad hlubokýma očima se klenulo husté šedé obočí. Pohublé líce svědčily o životní střídmosti, hluboké rýhy na čele o zvyku nejdřív přemýšlet a až poté mluvit. Jindra Bartoš byl odjakživa spolehlivý a pracovitý chlap, který šel do důchodu po pětácti letech v hradeckých strojírnách. Že vydržel takovou dobu na jednom místě, hovořilo za vše. Jen si asi nepředstavoval, že v tomhle domě dožije sám. Jeho manželka byla celý společný čas vitálnější a daleko aktivnější než on, jenže pak udeřila rakovina a během pár měsíců došla na svůj konec. Na rozdíl od Jindry se penze ani nedožila.

„Zajdu se do obchodu omluvit. Tohle se nemělo stát,“ zamumlal a snažil se přitom vyhnout Arnovu pohledu.

„Ty se zajdeš omluvit? Neměl by to udělat spíš on?“

„Už je pryč, v poledne jel autobusem do Hradce a pak domů.“ Arno starého muže chvíli pozoroval, ale pak jen zatřásl hlavou.

„Není s tím klukem něco, Jindro? I když se oháněl jen atrapou, stejně mi to moc normální nepříjde.“

Odpovědí mu bylo jen pokrčení ramen. Mohlo znamenat cokoli, nejvíc asi to, že nemá cenu řešit věc, která už se stala a nejde odestát.

„Opláchnu se a zajdu za Danou hned,“ řekl Bartoš. Arno pochopil, že se tímhle způsobem snaží ukončit nepříjemný a především zahanbující rozhovor.

„Tak jo, Jindro, jak myslíš. Já už musím domů, ještě jsem neobědval.“

Drobná lež umožnila opatrný a čestný ústup oběma stranám.

„Dík, žes mi to přišel říct, Arno. Tohle jsem fakt netušil.“

Muži se rozloučili, a zatímco jeden z nich mířil po pěšině v trávníku k domovním dveřím, druhý nasedl na kolo a pomalu odjížděl panelovou silnicí.

Tohle jsem fakt netušil. Z té věty Arno nějakým šestým smyslem cítil daleko víc, než na první poslech říkala. Samozřejmě se mohl mýlit, ovšem také měl za sebou desítky let práce s odhalováním podtextů a nahlížením do zákoutí lidských duší.

Zkrátka a dobře cestou domů pochyboval o tom, že je ta záležitost ohledně ranního incidentu v obchodě u konce.

4.

Postarší červený opel přijel do Lhoty ze směru od Hradce, ale podle značek byla jeho domovským městem Praha. Arno si ho nejdřív ani nevšiml, i když se minuli na hlavní silnici jen kousek pod návsí. Ale i kdyby to auto zaregistroval, nejspíš by mu nevěnoval pozornost. Patrně by si řekl, že jde o některého z luftáků, co mají chalupy stranou vesnice poblíž bývalého družstva.

Podruhé se s tím vozem setkal, když ho uviděl stát před hospodou. Ze všeho nejdřív ho upoutaly dívčí nohy, trčící z okýnka. Černě nalakované nehty ladily s černou barvou zpětného zrcátka. Ještě víc ovšem zajímaly Andyho, který se postavil na zadní a chtěl si k těm nahým lýtkům přičichnout.

„Dolů!“ škulb Arno vodítkem.

Nohy zmizely, ale vzápětí se z okýnka vyklonila hlava s dlouhými blond vlasy.

„Hezkej pes, jak se jmenuje?“

Dívce mohlo být kolem dvaceti, možná o pár let víc, ale měla drobnou, skoro dětskou tvář. Její výraz byl ovšem podivně unylý a navíc Arno ucítil, jak se z auta line odér marihuany. Byla uvnitř sama, rozvalovala se na sedačce a nejspíš na někoho čekala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Luciferova holka***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.